

Kap 4 : ”1956/58 – Prinsessa på vift”

Prinsessan Margarethas affär med ädlingen sir Robin Douglas-Home blev mycket omskriven. Det är uppenbart att Gustaf VI och dagspressen försökte ge Sibylla skulden till att den inte slutade i äktenskap. Veckopressen som väl bättre kände sina prinsessor skyllde på Margaretha själv. Margarethas vänner skyllde på Robin som de tyckte betett sig väl okänsligt, Robin själv skyllde på Sibylla och barnjungfrun Ingrid Björnberg, som jag låter få sista ordet, såg det som en mognadsprocess för sin telning. Även prinsessor måste lära sig att ge sina friare korgen.¹⁰¹ Lärdomen för framtiden var att pressorganisationen borde förstärkas vilket också skedde. Så här gick det till ...

Den 22 september 1956 var Margaretha i London för att bättra på sin engelska och bodde inneboende i Hampstead hos bekanta till Sibylla, herr och fru Desmond Boyle, en engelsk affärsman och hans svenskfödda fru. På dagen tog hon tunnelbanan fram och tillbaka till ”Middlesex hospital” där hon praktiserade som lekledare på barnavdelningen tillsammans med dottern i huset Carina. Familjen hade lovat att hålla efter henne men överlät detta åt dottern. Ett misstag visade det sig. Hon, Margaretha och några vänner besökte ”The Casanova Club”, ett fashionabelt ställe som även höll sig med en jazzpianist, en lång, blond, smärt ung man vid namn Robin Douglas-Home (1932-1968). Denne var av god familj, adlig sedan 1473, men ej själv förmögen. Han gick på Eaton där han läste grekiska och latin men fick inget stipendium till Cambridge eller Oxford. I stället blev det en officersutbildning på Sandhurst och därefter ett femårskontrakt 1951-1955 som underrättelseofficer vid Seaforth Highlanders i olika utlandskommenderingar. När han och Margaretha möttes praktiserade han sedan en tid om dagarna som ”copywriter” på reklambyrån J Walter Thompson för \$40 i veckan och spelade piano om kvällarna för \$84 i veckan. Han var känd för sin slagdänga ”Spring is in the air” och även för att vara en erfaren förförare, som det tycks med metoden att ägna föremålet för sin låga en intensiv uppmärksamhet och spela på dem som på ett piano. Margaretha, ovan vid sådant, föll som en sten.

Spring is in the air.
Flowers grow,
peeking through
the snow.

Spring is in the air.
I can feel the sun,
warming up my skin.

Ain't got no diamonds.
Ain't got no gold.
And I'm not living,
the way I have been told.¹⁰²

Robins förförarteknik beskrevs efteråt i detalj. Margaretha presenterade sig som prinsessa. Robin skrattade åt henne. Prinsessor hade han träffat förut. Han behandlade henne ömsom som vilken kvinna som helst, ömsom som utvald av ödet. Han skickade presenter: enorma fång liljekonvaljer, fnesia eller nejlikor eller också en enda långskaftad ros. Margaretha var snart ur balans. Det var mycket romantiskt kutter i telefonen och varje gång hon kom in på restaurangen där han spelade piano var det en refräng för just henne. De existerade bara för varandra. Varhelst hon var kunde han dyka upp. Ibland med någon väninna för att göra henne

¹⁰¹ Ingrid Björnberg. Dagbok från Haga och Stockholms slott. Stockholm:Bonniers, 1975, s 163.

¹⁰² J D Roth. Spring is in the air. (Alternativ version.)

svartsjuk. Så plötsligt var han som en omvänd hand och tog det hela från den skämtsamma sidan: ”Prinsessan Margaretha lär också under sin vistelse i London ha haft mycket roligt åt Robins telefonpåringningar där hon ständigt var osäker på om det verkligen var en representant för småfåglarnas vänner som bad henne delta i invigningen av ett nytt fågelbad i Hyde Park eller bara var Robin som skojade igen.”¹⁰³ Icke att förglömma kärleksstunderna i Robins souterrain-våning.

Margaretha firade jul hemma och återvände till England den 18 januari. Det officiella schemat var att Englandsvistelsen skulle avslutas under mars. Akt 2 av dramat inleddes då Robin i mitten av mars friade till henne och fick ett ja med förbehåll. De skulle vänta i två år för att se om deras kärlek var stark nog. Uppenbarligen ett försök av Margaretha att slingra sig. Om Margaretha varit en sofistikerad ung dam med åtminstone en rudimentär världsvana hade man kunnat sätta punkt här. Nu var hon en överbeskyddad prinsessa som aldrig mött eller tagit en konflikt om någonting. Hon berättade om sitt löfte för mamma Sibylla, uppenbarligen i hopp om att själv slippa fatta beslut, och talade om för Robin att hon berättat vilket fick denne att i all hast skicka Sibylla ett friarbrev. Flera telefonsamtal förekom. Sibylla diskuterade brevet med Gustaf VI som var emot äktenskapet men överlät åt Sibylla att formulera avslaget. Margaretha lämnade därefter London för Danmark där hon arbetade en månad på ett barndaghem. Hon påstås ha anförtrott sig åt drottning Ingrid men till vad hjälp framgår inte. Den 3 maj var hon tillbaka i Stockholm. Allt hade varit mycket hemligt och tidningarna fick inte fatt i nyheten förrän någon i Robins omgivning upplyste dem. Robin beklagade att saken kom ut. Förhållandet, affären, flörten eller vad det nu var blev offentlig den 5 maj.

Robin commented to friends: 'The whole idea was to keep her incommunicado from me. They couldn't stomach the thought of their royal blood mixing with a drop of vintage club pianist brew. But I am afraid they were a bit late for that. I rattled off a formal letter asking for Margaretha's hand in marriage though I recognized, right from the outset, that my chances of being accepted by the family were somewhat less probable than the survival of the proverbial cat in hell. Margaretha's mother, Sibylla, wanted no time in answering my proposal of marriage. The letter came back within a fortnight. The answer was brief and gave not the slightest possibility of but one interpretation. It was "No!"

I was given no opportunity to push my proposal in person for almost a year and, even then, under almost total watchdog conditions. We had privately swapped truth in London and I knew her love for me was utterly genuine. As was mine for her. But her whole family was lined up against me. She was left in no doubt by old King Gustav that she would forfeit all her royal rights if she married a commoner. She had that problem as well as love affair with me, in common with Princess Margaret [ett senare förhållande]. They both plumped up for the rights and privileges when it mattered – and who, say I, could blame them. My uncle may have been the Earl of Home, Leader of the Conservatives in the House of Lords, Secretary for Commonwealth Relations and Lord President of the Council but I was still considered to be of pretty low stock by the Swedish Royal Family.¹⁰⁴

Vid tillfället var Sibylla i Tyskland och Gustaf VI på Sofiero. Den som fick hantera denna heta potatis var därför Sibyllas hovmarskalk friherre Carl-Reinhold von Essen (1891-1980), gammal militär och med en brutalrealistisk inställning till kungliga äktenskap. Han gick ut med en presskommuniké den 5 maj: ”Reports that Mr. Robin Douglas-Home asked for Princess Margaretha's hand are true, but the whole matter was settled one-and-a-half months ago. It was a little innocent affair in London, as so often happens between young people, and the whole matter was declared ended with Princess Sibylla's reply to the Englishman's letter of proposal. – The King did not write a letter of his own to Princess Margaretha as a result of the letter of proposal, but the King's will was expressed in Princess Sibylla's letter of reply.

¹⁰³ Jan Webster. Varför just Robin. Året runt 1958:12.

¹⁰⁴ ”Darling Robin!” The Enigmatic Life of Robert Douglas-Home & the Three Margarets. The Esoteric Curiosa : Knowledge Is Power, 2011-01-17.

The reply was very polite but definitive. The proposal was from the Swedish viewpoint to be considered as impossible. I cannot possibly understand why the matter has been taken up in the Press so long afterwards.”¹⁰⁵

von Essen motiverade avslaget närmare i en intervju samma dag: ”We cannot imagine her living in a tiny flat in London and waiting at home every night while her husband goes out to play a piano for a living. Think of your own Princess Margaret. You would not like that; nor would we. It might be different if Mr. Douglas-Home were a Schubert or a Beethoven.” Princess Margaretha herself, he explained, has no major income of her own [vid tillfället räntor på 400 tusen efter Edmund]. He concluded: ”If and when these practical obstacles are removed, the Swedish royal house has no objection to a union – provided the Princess still is interested.”¹⁰⁶

Gustaf VI insåg det okloka i von Essens formuleringar och skickade fram riksmarskalk Birger Ekeberg (1880-1968) med en egen presskommuniké för att ge sig själv en smula manöverutrymme: ”Med anledning av vissa rykten i Londonpressen berörande prinsessan Margaretha meddelar konungens hovmarskalk, att den svenska konungen inte har utfärdat något förbud mot ett ifrågasatt giftermål. Däremot har konungen på sin tid tillrätt prinsessan att mycket noga övertänka ett så viktigt avgörande.”

Avslaget väckte mycket riktigt ont blod. Ung skir kärlek stod mot en närig, bigott och statusgalen föräldrageneration. Svensk tidning: ”Det upplysta ultrademokratiska svenska kungahuset reagerade precis som gamla drottning Victoria i England skulle ha gjort.”¹⁰⁷ Robins far: ”En Bernadotte från 1810 skall inte tro sig förmer än en Home från 1473.”¹⁰⁸ Det gjordes beräkningar över hur mycket som krävdes för att underhålla Margaretha på den nivå hon var van. 33.500 per år visade det sig. De största posterna var klädkontot, en Cadillac, en åttarumsvåning i en fashionabel stadsdel och minst en kokerska och betjänt eller husa. Representation och nöjen var en mindre del. Hennes förmögenhet var i dagsläget 400 tusen som avkastade 20 tusen men hälften gick till Sibylla. Robins volontärlön 1957 var oväntat hög 11 tusen om året, förmodligen beroende på hans namn, och hans pianospel inbringade som bäst motsvarande 44 tusen om året.¹⁰⁹ Det skulle nätt och jämt gå.

Den 6 maj återvände Gustaf VI från Sofiero och hade ett långt samtal med Margaretha om vad som egentligen förevar mellan henne och Robin och hur hon tänkte sig sin framtid. Det korrekta svaret är väl att Margaretha inte hade tänkt. Under dagen ringde henne Robin tre gånger och ett av hans brev anlände stämplat med familjens sigill ”Trogen in i döden”. En svensk tidning: Hovet är inte ”inte helt avvisande men avvaktar” i fråga om frieriet. Man tror lätt [att] han [Robin] är mera intresserad än hon.¹¹⁰ Dagen därpå anlände den närmast ansvariga, d v s Sibylla, som inte var helt klar över vad som försiggick utom att hon av tidningarna förstått att hon var en hårdhärtad mor utan all förståelse för ung kärlek. Även Sibylla hade ett långt samtal med dottern som föreföll oberörd av all uppståndelsen. Därefter sammankallade hon sina rådgivare för flickornas utbildning. Hon uppges ha varit ganska så uppriven, uppgiven och samtidigt mån om sin dotters framtida lycka. ”Om Robin lyckades förbättra sina ekonomiska utsikter skulle hon överväga ett ja.”

¹⁰⁵ The Times, 1957-05-06.

¹⁰⁶ Sunday Express, 1957-05-05.

¹⁰⁷ Svenska Dagbladet, 1957-05-06.

¹⁰⁸ Daily Express, 1957-05-06.

¹⁰⁹ Holger Fastmorup. Vad kostar det att vara gift med Margaretha. Husmodern, 1957:24.

¹¹⁰ Expressen, 1957-05-07.

Akt 3 blev även den dramatisk. Robin lade helt om stilen, grundade ett förlag för att ge ut ”industriell litteratur” och upphörde med pianospelet. Robins hushållerska vittnade om att de två brevväxlade intensivt och att Robin hade Margarethas fotografi på nattduksbordet.¹¹¹ Det finns obekräftade uppgifter om att statsminister Erlander diskuterade deras eventuella förlovning, trolövnig, löften eller vad det nu var med drottning Elisabeth. Hur som helst. Sent på natten tisdagen den 4 mars 1958 anlände Robin med flyget till Bromma för att göra ett studiebesök vid Esselte och även, på Sibyllas inbjudan, träffa Margaretha. Robin skall innan avresan ha träffat prins Bertil som påstod att alla var positiva till en förlovning. Detta förnekades senare av Sibyllas hovmarskalk von Essen som sade att Robin kom över under den uttalade förutsättningen att det inte skulle bli någon förlovning. Mot detta talar att han enligt sin syster hade med sig en vigselring.

På Bromma möttes Robin upp av en av sina gamla militärvänner den engelske militärattachén överstelöjtnant David de Crespigny Smiley hos vilken han skulle övernatta. Han möttes även upp av ett sällan skådat pressuppbåd om 250 journalister och fotografer. Ett antal poliser bildade kedja så att Robin kunde ta sig fram till den väntande bilen. En kraftigt byggd karl försökte hålla kvar bilen genom att lyfta den i bakre kofångaren men Smiley hann trampa på gasen innan denne fick förstärkning. Utanför villan i Djursholm fanns det redan 20 fotografer och fler var på ingång. Robin hoppade ur bilen, snubblade i trappan och äntrade huset på alla fyra. ”Han kutade som en räv skräm av billjus på en väg” var beskrivningen. Robin pustade ut, tittade sig i spegeln och gick ut igen för att konfrontera journalisterna. Han var trots allt av slakten Home och de andra var civilister.

Robin fick sova ut efter den hårda pärsen på tisdagskvällen. I natt talade han länge med sin blivande fästmo i telefon (redan före teet) och i morse hade han ett nytt samtal. En massa journalister och fotografer hade samlats och 10.10 kom Robin och satte sig i framsätet hos militärattaché Smiley. Sedan bar det iväg mot staden. Det var rena buskörningen – alla är vi lika medskyldiga. Smiley höll 70 på den fartbegränsade (50) sträckan vid veterinärhögskolan. Konvojbilarna från pressen försökte hålla takten men det var svårt. Omkörningar till höger och vänster förekom och klappjakten var mer än lovligt vådlig. Det kan i det här sammanhanget endast jämföras med den klappjakt som förekom då drottning Elisabeth och prinsessan Margaret helt improviserat smet från ryttarolympiaden på Stadion och ut till Järvafältet. På Östermalm försökte Smiley skaka av sig konvojen – vad det nu skulle tjäna till. Fotograferna i karavanen ville ju inte Robin något illa...

Smiley åkte gata upp och gata ner i kringelkrokar men lyckades inte skaka av sig kopplet förrän polisen hjälpte honom med en spärr alldeles intill den brittiska ambassaden. Där togs han ut bakvägen och fördes av en hovintendent till slottet, där han också togs in bakvägen utan att observeras av den stora skaran fotografer och journalister. Han skulle äta lunch med Sibylla och tas emot av kungen för ett enskilt samtal.¹¹²

Robin träffade Margaretha och Sibylla och åt lunch med familjen. ”Tidningen Daily Herald i London korrespondent har talat med prinsessan Sibyllas hovmarskalk baron von Essen som sade att han blundade när de två möttes och kysstes. ’Men de unga prinsessorna tittade ordentligt’.”¹¹³ Gustaf VI ville avvakta med samtalet så att Robin och Margaretha hann talas vid. Efter ett studiebesök vid Esselte återvände Robin till slottet för middag. Torsdag tillbringade Robin och Margaretha tillsammans utan Sibylla, först på slottet och sedan hos en av Margarethas väninnor Wivecka Wesström som bjöd på middag. Väninnan bodde på Beckholmen strax söder om Djurgården. Margaretha hade ett eget övernattningsrum där. Dit övervakades de av en lång karavan pressbilar som dock stoppades av en polis eftersom Beckholmen var militärt skyddsområde. De satt i varsin bil för att inte fotograferas

¹¹¹ Expressen, 1958-03-06.

¹¹² Gösta Ollén. En skräm d grabb bland blixtar. Expressen, 1958-03-05.

¹¹³ Expressen, 1958-03-06.

tillsammans. Gustaf VI fick han träffa fredag morgon. Efter ett samtal med prins Bertil eskorterade denne honom till audiensen som varade ungefär en kvart. Därefter åt han lunch med Sibylla. Beslutet skulle meddelas honom två dagar söndag. Lördag var det återigen lunch och sedan tog Gustaf VI med de två på en biltur. Det hela gick så fort att ingen i pressuppbådet hann reagera förrän de var långt borta. En åskådare berättade att kungen hade skrattat hjärtligt åt den lyckade manövern.

Äntligen då söndag. Det var lunch som vanligt. Ingen ville säga något. Sibylla ville ha mera betänketid. Robin försökte pressa Margaretha som mycket lägligt drabbades av ett akut njurstensanfall och intog sängläge. Det slutade med en gemensam kommuniké av Gustaf VI, Margaretha och Robin att han skulle återkomma under våren. Måndag återvände Robin på uselt humör. Med på flyget var alla de engelska förlovningsjournalisterna. Dessa avfärdades med ”mind your own business”.

Akt 4 var mycket kort. Robin var inbjuden till Solliden av Sibylla någon gång i maj men kom inte. Inbjudan senarelades till juli. Margaretha semestrade under tiden inkognito hos en väninna i Spanien. ”Hon behövde tid för att tänka, och hon ville komma hemifrån för att ännu mera opåverkad kunna fatta sitt beslut.”¹¹⁴ Inte så lätt eftersom Robin skrev och telefonerade henne nästan varje dag. Fotograferna och journalisterna var också utomordentligt påflugna. Det var som ett halvofficiellt statsbesök. En fotograf klättrade upp i ett träd utanför hennes sovrum och fotograferade henne genom fönstret. En annan fotograf betalade en städerska för att bli insläppt i Margarethas hotellrum. Han hittade ett porträtt av Robin som han ställde på nattduksbordet och fotograferade som ett bevis på deras kärlek. Sibylla protesterade offentligt utan effekt.

Akt 5 slutligen, dramats höjdpunkt fredagen den 11 juli. En mängd nyfikna hade samlats utanför Solliden. Polisbevakningen hade förstärkts till fyra man. Margaretha var på ingång från en vistelse på Fanö i sydvästra Jylland. Robins bagage hade anlänt. Bara Robin själv fattades. Han var hos sin farbror i Hampshire och väntades anlända kl 8:25 lördag morgon den 12 juli till Bulltofta där han skulle få skjuts till Kalmar och ta lokalflyget kl 15:15 till Borgholm. Kvällen innan ringde han upp Margaretha och ville veta hur hon ställde sig till förlovnigen. Det blev ett långt samtal. Margaretha ville skjuta upp beslutet ytterligare några månader men fick ett ultimatum att om hon inte bestämde sig innan morgondagen var det slut. ”För sessan Margaretha kom vännens ultimatum mer eller mindre som en chock. Att bestämma sig för hela livet. Per telefon. På några timmar. Vem gör sådant?”¹¹⁵ Samtalet var över någon gång mellan kl 20-21. Robin skulle ringa morgonen därpå för besked. Han ville inte ytterligare en gång framstå som löjlig. Om något utöver det vanliga utspelade sig var det dock ingen som märkte av det just då. Ännu kl 21:15 trodde Sibyllas hovfröken Brita Cederström att Robin skulle komma som avtalat.

Under tiden klagade Margaretha sin nöd för Sibylla som försökte ingjuta lite stål i dottern. Detta lyckades så långt som att Margaretha skickade ett telegram till Robin att hon inte gjorde slut men att den eventuella förlovnigen fick anstå till *efter* ankomsten till Öland. Robin svarade med ett telegram där han begärde sitt bagage i retur.¹¹⁶ Han ringde också in en kort presskommuniké till nyhetsbyrån Press Associations som vidarebefordrade den till Reuters: ”Av skäl som måste förbli min ensak har jag beslutat att icke inom överskådlig framtid besöka Sverige.” Detta var så kryptiskt att ”vakthavande journalist” ringde upp slottet för att få bättre

¹¹⁴ Maria Ek. Inte längre rädd. Svensk Damtidning, 1960:16.

¹¹⁵ Marilou von Stedingk. Våra gifta prinsessor. Del 3. Svensk Damtidning, 1964:35.

¹¹⁶ Anita Nyman. Allt om kärleken i Margarethas liv. Svensk Damtidning, 1973:25.

besked. Där hänvisades han till Solliden där upplysningen om Robins presskommuniké vid 22-tiden slog ned som en bomb. Kl 22:30 avbeställdes lunchen som Robin skulle intagit mellan Bulltofta och Kalmar och Margaretha tog åter till sängen i akut njursten. Vid 23-tiden tillkallades en läkare från Borgholms lasarett. Något större fel var det dock inte på henne. Hon var uppe redan till middagen nästa dag. En smula dämpad kanske. Journalisten ringde även upp läkaren vilket gjorde att denne inte kom i säng förrän kl 3 på natten. Sibyllas hovfröken skickade 00:30 ut en presskommuniké att man lämnat återbud till Robin p g a Margarethas opasslighet. Därefter bad hon om semester vilket beviljades.

Dagen därpå ringde Robin för ett slutgiltigt besked. Margaretha förmådde inte tala med honom utan överlämnade luren till Ingrid Björnberg. Därefter övertog Sibylla samtalet. Hon tycks ha övertygat Robin om att Margaretha de facto hade fattat sitt beslut och att detta var oåterkalleligt.^{117,118} Ingrid Björnberg var mycket medkännande:

Det var mycket synd om Margaretha de dagarna. I sitt innersta kände hon nog att Robin inte var den rätte för henne, men på samma gång ville hon inte sära honom genom ett slutgiltigt nej.

Det var en ohyggligt svår situation.

– Jag vet att Sessan har varit osäker, sa jag till sist. Men ingen annan kan besluta för Sessans del. Ingen kan mäta en annans kärlek, man måste besluta själv.

– Är Sessan beredd att förlova sig, så låt honom komma. Men ringer Sessan återbud, så måste Sessan förstå att han aldrig kommer tillbaka mer.¹¹⁹

Av en händelse semestrade Sibyllas kammarherre greve Gösta Lewenhaupt med familj i det närbelägna Torekov. Han själv var i Borgholm i något privat ärende när han kallades ut till Solliden. Sibylla bad honom rycka in och klargöra läget för pressen. Lewenhaupt samlade på sig fyra journalister (en engelsman, en fransman, två svenskar) och en fotograf och körde ut dem till Solliden för en improviserad presskonferens. Lewenhaupt hade visserligen ingen aning om vad som försiggått men det gick bra ändå: Gustaf VI och Sibylla, två kända människor, hade velat låta ungdomarna komma underfund med sin känslor för varandra. Detta hade nu skett. Amen.

Så lätt kommer man dock inte undan ett västgötaklimax:

Vecko Journalen

Kungahusen i Europa har inte riktigt hunnit med i svängarna de senaste åren, när kungligheten vuxit ur sin trånga lilla tabu-värld och alltmer blivit folkets egendom. När giftasvuxna prinsessor betraktas som något slags överglamouriserade filmstjärnor, vilka hava både skönheten och börden. När nyhetsförmedlingen blivit så snabb, hård och konkurrensugen. När inga avstånd mer finns. Och framför allt, när bilden ryckt fram som nyhetsförmedlare.

Och hela denna enorma tekniska apparat möter hoven alltjämt med metoder som var moderna på 1800-talet. Ändå är även dagens press så lätt att handskas med, om man handskas rätt. Det fick man ett lysande bevis på under kammarherre Gösta Lewenhaupts presskonferens på Solliden, när han vann de mest antirojalistiska skribenter över på prinsessans Sibyllas sida. Det var ett skickligt ormtjusarnummer som denne sympatiska greve, godsägare, industriman och expressinkallad vikarierande (?) hovmarskalk utförde.¹²⁰

Expressen

¹¹⁷ Ingrid Björnberg. Dagbok från Haga och Stockholms slott. Stockholm:Bonniers, 1975, s 163.

¹¹⁸ Sagan slut på slottet. Vecko Journalen, 1958:29.

¹¹⁹ Ingrid Björnberg. Dagbok från Haga och Stockholms slott. Stockholm:Bonniers, 1975, s 163.

¹²⁰ Prinsessan Margaretha gör slut med Robin Douglas-Home. Vecko Journalen, 1958:29.

Cirkus Bernadotte.

Till en lysande cirkus Bernadotte har hovet i förlovningsyra nu två gånger framgångsrikt förvandlat sig. Det stora spektaklet från i fjol har man, hur otroligt det än i förväg måste te sig, lyckats t o m överträffa vid den andra föreställningen på Solliden denna vecka. Den invecklade akrobatiken är magnifik: först en officiell kommuniké om friarens förnyade ankomst, därefter mängder av officiösa detaljer om den förestående förlovningen, sedan massbeställning av polis för att "skydda" evenemanget, därpå plötsligt ett meddelande från den blivande fästmannen själv att det överhuvudtaget inte blir någon resa av "hemliga skäl" och slutligen, några timmar efteråt som kronan på verket en ohjälpligt försenad liten hemslöjdsnotis om att prinsessan råkat i opasslighet ...

Ingenting saknas av det beprövade clowneriets stående nummer, allra minst dess sjudundrande pladask i manegen. På den internationella marknaden lär det svenska hovet vara tillförsäkrad en bestående ryktbarhet för sina konster.

Punkt och slut för romansen.¹²¹

Alla skrivierna hade gjort "Spring is in the air" till en schlager över hela Europa. Robin återupptog sitt pianospel till ett högre gage och fortsatte med att även förföra prinsessan Margaret av England. Det gick inte så bra det heller. Även prinsessan Margaretha av Sweden hade svårigheter med kärleken. Hon fick sitta på glasberget i åtta år innan näste friare John Ambler vågade sig fram. Han var inte adlig men han var åtminstone rik. Även kungligheter får kompromissa. Robin var inte så lite bitter över utgången av affären. Som krönikör i Daily Express fortsatte han fram till sin död 1968 att avslöja ofördelaktiga detaljer om Margaretha och hennes äktenskap. 1967 försökte han publicera en nyckelroman om affären, "The Pride of the Peacock", men fick aldrig boken förlagd. Enligt uppgift p g a "ett subjektivt" porträtt av Sibylla.^{122,123} Ryktesvis framställde han i boken Sibylla som "protysk, judefientlig och en fara för den svenska monarkin". När boken kom ut året därpå – eventuellt i omskrivet skick – hade den ändrat titel till "When the Sweet Talking's done" men inte var den mera smickrande för den skull:

The novel tells of a passionate love affair between Philip, an aristocratic young Englishman and Sabine, a beautiful half Siamese Countess who bewitches him with her animal sensuality. Sabine was born to privilege and riches but she has the soul of a whore, and the raging flames of her sexual hunger are fanned by a cloistered upbringing. Her father is a French aristocrat and diplomat whose second wife resents her stepdaughter's attractiveness and steps in to prevent Sabine marrying Philip. A powerful erotic novel set against a London background.

Svenska veckotidningar publicerade i sin tur nedsättande artiklar om Robin där han framställdes som en obegåvad och omdömeslös lycksökare.

*

Bokens titel var tagen ur "Blues in the night" från 1941 av Harold Arlen & Johnny Mercer som finns inspelad i ett otal versioner. Robin hade förmodligen Frank Sinatras tolkning från 1958 i tankarna. Den fullständiga strofen lyder:

"But when the sweet talking's done
A woman's a two-face,
A worrisome thing who'll leave ya t' sing
The blues in the night."

¹²¹ Cirkus Bernadotte. Expressen, 1958-07-12.

¹²² Derek Hunt. Försmådd friare skriver skandalbok om prinsessan Margaretha. Året Runt, 1967:16.

¹²³ Robin Douglas-Home. When the Sweet Talking's Done. 1968.

Det är ingen lyckad bok. Alla kvinnor är opålitliga sexobjekt. Det blir lite tjatigt. Mitt i boken kommer ett par helt annorlunda sidor med prinsessan Sibyllas alter ego "the duchess Beatrix, a great niece of the Kaiser, the daughter of the Margrave von Wolfenbittel-Schleswig". Hon och bokens huvudperson Philip kämpar om vem som bäst vet vad styvdottern vill med livet. Kanske den riktiga prinsessan Margaretha inte behövde ytterligare en besserwisser i detta ämne.